

Retningslinjer for å drive selvutviklingsgruppe etter gruppeanalytiske prinsipper, august 2019

Kandidater kan kvalifisere for å tas inn på IGAs gruppeutdanning, også på Trinn B, selv om de ikke er helsepersonell og ikke heller arbeider innenfor psykisk helse eller rus- og avhengighetsbehandling. Disse kandidatene kan starte selvutviklingsgrupper og ta disse med til veiledningen på IGA. De må i så tilfelle informere deltakerne om at de ikke selv er helsepersonell, og at det å delta i en selvutviklingsgruppe hos dem *ikke* handler om behandling for en diagnostisert psykisk lidelse eller rus- og avhengighetslidelse, men om egenutvikling, ut fra gruppedeltakerens egen opplevelse; av lav selvfølelse, livssmerte, ønske om å bli bedre kjent med seg selv og egne følelser, få det bedre i forhold både til seg selv og i relasjoner til andre eller lignende. Målet med å gå i gruppen skal formelt sett være selvutvikling, ikke behandling for en diagnose, selv om gruppedeltakelsen fortsatt forventes å ha en positiv behandlende effekt. Det er viktig at gruppedeltakerne forstår denne forskjellen. I avtalen med hver enkelt gruppedeltaker må det framkomme klart at dersom det skjer noe uforutsett i løpet av tiden i gruppen som gjør at gruppeleder blir bekymret for dem og mener at de trenger profesjonell helsehjelp, så må deltakeren ta kontakt med fastlegen, eventuelt lokal akutt-tjeneste. Det kan handle om behov for diagnostisering, medisiner, vurdering av selvmordsrisiko eller innleggelse.

Det er kandidatens ansvar å gi gruppedeltakere klare råd om å oppsøke profesjonell helsehjelp når de mener det er behov for dette. Det kan være en fordel at fastlegen er informert om innholdet i avtalen i forkant. Potensielle gruppedeltakere informeres i forkant om at grenseoppgangen mellom vanskeligheter i livet og diagnostisk definerte problemer kan være vanskelig, spesielt ved uforutsette kriser i en persons liv, noe som også kan skje med gruppedeltakerne. Det er en del av gode rammer å ha klare avtaler om hvordan det skal håndteres, både av gruppeleder og gruppedeltaker, dersom vedkommende kommer opp i en krise som krever psykiatrisk- eller rus- og avhengighetsbehandling.

Ved inntak til en slik selvutviklingsgruppe har kandidaten selv et etisk ansvar for å ikke ta inn deltakere med for lavt funksjonsnivå og/eller som har problemer som heller bør henvises til fastlege eller spesialisthelsetjenesten for vurdering og behandling. Ved usikkerhet, kan potensielle gruppedeltakere vurderes av fastlege eller kandidaten kan søke ekstra veiledning for å diskutere sine dilemmaer. Veiledning på IGA og i KV-grupper gir noe hjelp og veilederne her har et etisk ansvar for å gi råd om hva som eventuelt trengs i tillegg. Ved behov for ekstra veiledning har kandidaten ansvar for å skaffe dette selv. Det fremheves at kandidaten ikke har et juridisk ansvar for å drive helsehjelp innenfor Helsepersonelloven, men det påhviler kandidaten et etisk ansvar for å drive en selvutviklingsgruppe på en trygg måte.